

Παραπάνω όμως, μιλήσαμε για υποσχέσεις που την περίοδο της ευημερίας μπορούσαν να εκπληρωθούν. Την τελευταία πενταετία με το ξέσπασμα της κρίσης το πανεπιστήμιο είναι πλέον σχετικά ασύμφορο για τις ανάγκες του κεφαλαίου. Αυτό γιατί η αγορά εργασίας αδυνατεί να απορροφήσει τους εξειδικευμένους εργάτες. Οπότε τα αφεντικά προτιμούν την άμεση οικονομική συναλλαγή με τα ιδρύματα μέσω ερευνητικών προγραμμάτων, διαγωνισμών, κτλ. Το πανεπιστήμιο λοιπόν σήμερα μοιάζει περισσότερο με αποθήκη άνεργου εργατικού δυναμικού. Και λέμε αποθήκη άνεργου εργατικού δυναμικού γιατί σε αντίθεση με πριν κάποια χρόνια που ένα πτυχίο εξασφάλιζε μέχρι ένα βαθμό την επαγγελματική αποκατάσταση, τώρα πια η αποφοίτηση από την τριτοβάθμια είναι πιο πιθανό να συνεπάγεται επισφαλή εργασία και μακροχρόνια ανεργία.

Υπάρχουν και πτυχές του πανεπιστημίου που δεν έχουν αλλάξει κατά βάση. Μια από αυτές είναι η αναπαραγωγή και των σχέσεων και των ρόλων που απαντώνται σε μια εξουσιαστική κοινωνία. Μιλάμε για τις σχέσεις ανταγωνισμού, ατομισμού, απάθειας και απόρριψης κάθε είδους έννοιας συλλογικότητας που συναντάμε καθημερινά στους χώρους του πανεπιστημίου. Από τον καθηγητή αυθεντία, τις διορίες των εργασιών, το μεγάλο φόρτο υποχρεώσεων και την αγγαρεία των εξεταστικών, μέχρι τη διαμεσολάβηση των παρατάξεων, τις συγκυριακές διεκδικήσεις και τους αιτηματικούς αγώνες επικεντρωμένους στη διασφάλιση των φοιτητικών προνομίων. Είναι μια διαδικασία που κάποιος τη συναντά ήδη από την οικογένεια και το σχολείο. Μαζί με την ψευδαίσθηση της κοινωνικής ανόδου και χρησιμότητας σκοπό έχει να καταστήσει αυτονόητες συμπεριφορές και αντιλήψεις που έχουν ζωτική σημασία για τη διατήρηση του υπάρχοντος.

Βλέπουμε συνολικά ότι το κράτος έχει αλλάξει την προσέγγισή του γύρω από τη χρησιμότητα του ρόλου και τη λειτουργία του πανεπιστημίου και δεδομένων των συνθηκών αυτό φαίνεται ότι θα παραμείνει για καιρό. Από μεριάς μας, δεν έχουμε σκοπό να υπερασπιστούμε κανένα δημόσιο πανεπιστήμιο που τώρα με την κρίση πλήττεται. Επιλέγουμε να χρησιμοποιούμε τους χώρους, τον εξοπλισμό και τις εγκαταστάσεις του για να στεγάσουμε τις πολιτικές μας ανάγκες και να στήσουμε σε αυτό υποδομές του κινήματος. Αξιοποιούμε τη γνώση που παράγεται μέσα στους ακαδημαϊκούς ναούς εργαλειακά, ζούμε μέσα σε αυτό παρασιτικά, καλλιεργώντας σχέσεις ισότητας, αλληλεγγύης, ελευθερίας.

αυτοδιαχειριζόμενο
στέκλι ασοεε